Cătălin NEGOIȚĂ, Universitatea „Dunărea de Jos" din Galați

UN RAPORT INEDIT - ION N. CĂMĂRĂŞESCU, DUROSTORUL. EXPUNEREA SITUAȚIUNII JUDEȚULUI LA 1 DECEMBRIE 1914

În vara anului 1913, Peninsula Balcanică era în flăcări. După ce, un an mai devreme, Serbia, Bulgaria, Grecia şi Muntenegru porniseră războiul pentru alungarea turcilor din Europa, disensiuni grave transformaseră foştii aliați în adversari. Fără declarație de război, Bulgaria a atacat trupele sârbe şi greceşti, ceea ce a dus la izbucnirea celui de-al doilea conflict balcanic. Inițial, România şi-a proclamat neutralitatea, însă a avertizat Bulgaria că orice schimbare a echilibrului de forțe în Balcani, fără participarea Bucureştiului, va duce, implicit, la intervenție militară. Întrucât guvernul de la Sofia tergiversa tratativele cu vecinul de la nord, pentru rectificarea graniței dobrogene, armata română a primit ordinul de a trece Dunărea. Fără a trage prea multe focuri de armă, trupele noastre au ajuns în apropiere de Sofia, iar intervenția Marilor Puteri a dus la semnarea armistițiului de către Bulgaria, atacată din toate părțile. În luna august a anului 1913, la Bucureşti era semnat Tratatul de Pace, care punea capăt celui de-al doilea război balcanic. Documentul stipula cedarea de către Bulgaria a teritoriului cunoscut sub numele de Cadrilater sau Dobrogea Nouă. Regiunea a aparținut statului român vreme de 25 de ani (1913-1916 şi 1918-1940). La 7 septembrie 1940, în urma semnării Tratatului de la Craiova, Cadrilaterul a fost cedat Bulgariei.

Imediat după încorporarea Dobrogei Noi la statul român,]n august 1913, guvernul de la Bucureşti a trimis funcționari în regiune. Aceştia, în colaborare cu şefii unităților militare dislocate în Cadrilater, au început să întocmească rapoarte către Bucureşti, în care prezentau situația economică, starea infrastructurii dar şi starea de spirit a populației, alcătuită, în majoritate, din turco-tătari şi bulgari.

În anul 1914, Parlamentul vota Legea de Organizare a Dobrogei Noi, articolul I al documentului prevăzând împărțirea teritoriului în două județe: Durostor, cu reşedința la Silistra şi Caliacra, cu capitala la Bazargic.

Dacă despre starea județului Caliacra avem puține date din perioada 1913-1916, cu totul altfel stau lucrurile în ceea ce priveşte județul Durostor.

La 1 decembrie 1914, prefectul Durostorului, Ion N. Cămărăşescu, expunea situația județului în fața ministrului de interne. Este un document extrem de bine conceput, care prezintă până la detaliu aspecte semnificative ale vieții economice şi sociale a Durostorului.

Județul avea o **întindere** de 2.500 km, ocupând fosta plasă bulgară Silistra, în întregime, cea mai mare parte a plasei Turtucaia precum şi o mică parte a plasei Curtbunar. *Durostorul românesc avea cinci plăşi, alcătuite din două oraşe, (Silistra şi Turtucaia) şi 133 de sate şi cătune.*[1]

În cursul anului 1914, în județul Durostor se efectuase un recensământ din care reieşea că **totalul populației** era de 142.532 locuitori, dintre care 26.585 locuitori trăiau în Silistra şi Turtucaia.

Cei mai numeroşi erau *turcii* (72.554 locuitori), urmați de *bulgari* (58.943), *românii* situându-se pe locul al treilea, cu doar 7.353 locuitori. Restul populației era format, în ordine descrescătoare, din *armeni, lipoveni, tătari, greci, sârbi şi alte naționalități.* Românii erau prezenți în număr mai mare în localitățile Aidemir, Rahova de Jos şi mai ales, Turtucaia, unde formau jumătate din populația oraşului.

La Silistra, localitate unde, în secolul al XIX-lea, românii erau prezenți în număr mare, în 1914 nu se mai înregistrau decât 171 de suflete, față de cei peste 7.000 de bulgari şi 6.000 de turci.

La capitolul **justiție,** erau precizate dificultățile cu care se confruntau magistrații: necunoaşterea limbii bulgare, lipsa de ordine în arhivele preluate şi diferența de legislație între cele două țări.

BDD-A3413 © 2009 Editura Europlus
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 01:52:23 UTC)

În ceea ce priveşte **educaţia**, se preciza că, înainte de anexare, şcolile erau administrate de eforii, statul oferindu-le în folosinţă pământuri şi păduri, pentru a se întreţine. În 1913, la Silistra exista o şcoală normală şi un liceu de băieţi, un liceu de fete, un gimnaziu de trei clase şi patru şcoli primare. Musulmanii aveau un liceu şi două şcoli primare, iar armenii şi evreii aveau fiecare, câte o şcoală primară.

La Turtucaia exista un gimnaziu, şapte şcoli primare, o şcoală profesională şi două grădiniţe. Românii aveau o şcoală primară şi una profesională iar musulmanii aveau trei şcoli primare.[2]

Existau şcoli şi în sate. Toate unităţile de învăţământ erau într-o stare excelentă, cu material didactic bogat, biblioteci, ateliere, semn că statul bulgar se preocupase în cel mai înalt grad de acest segment al vieţii sociale.

Statul român a desfiinţat eforiile şi a luat şcolile în directa sa administrare.

În 1914, existau în Durostor 144 de învăţători şi 40 de educatoare. În Silistra funcţionau patru şcoli primare, patru grădiniţe şi trei şcoli particulare (bulgară, musulmană şi armeană), iar la Turtucaia erau cinci şcoli primare, două grădiniţe şi o şcoală musulmană.[3]

Principala problemă cu care se confruntau dascălii era necunoaşterea limbii române de către majoritatea elevilor.

La capitolul **culte**, raportul preciza că în judeţ existau 29 de biserici şi 26 de preoţi, majoritatea, bulgari. În ceea ce priveşte cultul islamic, în Durostor se găseau, în 1914, 115 geamii, în care slujeau 120 de hatibi, 112 imami şi 14 muezini. În Silistra erau 8 moschei, în timp ce în Turtucaia se găseau patru. [4] Şeful religios al musulmanilor din judeţ era muftiul, iar populaţia de cult islamic avea şcoli şi tribunale proprii.

Raportul prefectului Cămărăşescu cuprindea şi date referitoare la **sistemul sanitar.**

La Silistra exista un dispensar comunal, un spital cu 60 de paturi şi un lazaret, în care fuseseră îngrijiţi holericii, în 1913, în timp ce la Turtucaia erau un spital cu 50 de paturi şi un dispensar.

Căile de comunicaţie, preluate, în 1913, de la statul bulgar, aveau un total de 205,5 km, majoritatea drumurilor fiind impracticabile, din cauza lipsei de întreţinere.

În momentul intrării în componenţa statului român, Durostorul avea şase şosele:

1. Silistra - Beibunar, în lungime de 35 km:
2. Silistra – Alfatar - Omurgea, pe o distanţă de 63 km;
3. Alfatar - Ghiulerchioi, în lungime de 10,4 km;
4. Acadânlar - Ibrahim Mahle, cu un total 10,5 km;
5. Silistra - Turcşmil, în lungime de 69,5 km (cu o întrerupere de 14,5 km. Între satele Arbagilar şi Sarighiol;
6. Turtucaia - Agifaclar, pe o distanţă de 17,3 km;

Totalul era de 205,5 km.[5]

Pe lângă aceste drumuri, statul român construise în întregime încă opt şosele, alte patru fiind aproape finalizate. Drumurile plecau din localităţile Caraorman, Babuc, Cainargeaua Mare, Doimuşlar, Sarsânlar, alte şosele legând Turtucaia de malurile Dunării şi de cazărmile româneşti de la graniţa cu Bulgaria.[6]

La preluarea Cadrilaterului, în 1913, existau **legături telegrafice** doar între Silistra-Turtucaia, Silistra-Acadânlar, Curtbunar, Bazargic şi Silistra-Ostrov. Administraţia românească a instalat cabluri de telegraf între Oltenița şi Turtucaia şi între Silistra şi Călăraşi. Tot românii instalaseră posturi telefonice la Silistra şi Turtucaia, acest mijloc de comunicaţie fiind inexistent în Cadrilater. Până în 1914, telefoanele erau prezente în majoritatea satelor şi la pichetele de grăniceri de la frontiera cu Bulgaria.

În ceea ce priveşte **jandarmeria rurală**, în Durostor exista o companie, formată din doi ofiţeri şi 392 subofiţeri şi soldaţi. Sarcina acestora nu fusese deloc uşoară. În numai un an, la fiecare secţie şi la fiecare post de jandarmi se afla câte un număr de doi cai pentru serviciul de patrulare în cătunele mai depărtate şi pentru alte servicii mai importante, ca măsură de poliţie preventivă.

BDD-A3413 © 2009 Editura Europlus
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 01:52:23 UTC)

Raportul prefectului Cămărăşescu menţiona serviciile şi activitatea depuse de jandarmi, în cursul anului 1914:

"Au dresat un număr de 34 procese verbale pentru crime, 6 procese verbale pentru sinucideri, 1087 procese verbale pentru diferite delicte, 62 procese verbale pentru delicte de vânat, 65 procese verbale pentru delicte silvice, 1.371 procese verbale pentru contravenţiuni, 56 procese verbale pentru fapte diverse: contrabande, mituiri, etc. Au executat un număr de 980 servicii după cererile ce li s-au făcut de diferite autorităţi, dintre care 841 pe temeiul cererilor perceptorilor. Au arestat un număr de 358 indivizi implicaţi în diferite fapte. Au făcut un număr de 66 percheziţiuni domiciliare. Au înmânat 15.411 citaţiuni judiciare. Au executat un număr de 10.502 mandate de aducere şi 1.547 mandate de arestare, emise de diferite autorităţi judiciare. Au transferat un număr de 1353 persoane civile. Au dresat un număr de 228 procese verbale pentru urmăriri de dezertori şi 1.871 pentru urmăriri de nesupuşi militari. Au arestat un număr de 37 dezertori şi 89 nesupuşi militari, care au fost înaintaţi corpurilor respective. Au făcut un număr de 10 percheziţiuni militare, dresând cuvenitele procese verbale. Au executat un număr de 114 arestaţii militare. Au înmânat un număr de 714 ordine militare de chemare. Au executat un număr de 1.547 urmăriri de indivizi şi 7.676 urmăriri de vite furate, dresând cuvenitele procese verbale."[7]

La capitolul **"poliţie",** raportul preciza că, în 1914, la Silistra existau 7 ofiţeri şi 72 sergenţi de stradă, în timp ce la Turtucaia erau 5 ofiţeri şi 50 de sergenţi.

Statisticile arătau că în Durostor erau 24.703 **proprietari,** care aveau 134.484 hectare. Jumătate dintre aceştia deţinea terenuri între 0-3 hectare, însă totalul proprietari lor reprezenta doar o optime din cifra existentă în judeţ. În Durostor existau 26 de persoane care deţineau proprietăţi între 50 şi 100 hectare, 24 cu proprietăţi între 100 şi 500 hectare, 5 cu proprietăţi între 500 şi 1.000 hectare şi 2 cu proprietăţi mai mari de 1.000 de hectare.[8]

Raportul avea în atenţie şi **regimul silvic**, aici întinzându-se codrii istorici ai Deliormanului. Existau două ocoale, la Silistra şi Turtucaia, însă personalul era insuficient pentru suprafaţa împădurită pe care o avea în supraveghere.

O importanţă deosebită în economia judeţului o avea **pescuitul**, în Durostor existând patru puncte ale Pescăriei Statului: Silistra, Turtucaia, Srebârna şi Popina.

Sunt trecute în raport şi date privind **numărul vitelor**: 350.000 de capete, dintre care 22.793 boi, 14.851 vaci, 6.597 bivoli, 6.514 bivoliţe, 23.559 cai, 245.661 oi şi capre.[9]

Prefectul Ion Cămărăşescu face în raportul său precizări interesante despre situaţia locuitorilor judeţului şi **mentalităţi**le acestora:

"condiţiunea femeii, atât la bulgari cât şi la turci, este inferioară. Femeia se ocupă de casă şi creşte copiii, fără a spune cuvântul ei. La bulgari nu exista căsătoria civilă şi până la 1893, nu existau nici registre de stare civilă. Până la anexiune, căsătoriile se celebrau la biserică, plătindu-se taxe destul de ridicate, iar în urmă, preotul era dator să facă cunoscut căsătoria autorităţilor comunale, care o trecea în registre. Divorţul nu se pronunţa de justiţie; tot preotul desfăcea căsătoriile, în urma aprobărei capului bisericii.

Aplicarea dispoziţiunilor în vigoare pentru actele de stare civilă a întâmpinat la început câteva dificultăţi. Prin legea de organizare, primarii au fost obligaţi a încheia procese verbale constatatoare de toate naşterile, căsătoriile şi încetările din viaţă întâmplate în comunele lor de la ocupaţiune."[10]

În raport se mai preciza, referitor la **starea locuitorilor**:

"cu deosebire de populaţiunea de la oraşe, populaţiunea de la sate este relativ avută. Cu sistemul de parcelare al proprietăţii, fiecare sătean este proprietar, având în medie o întindere de 10 până la 15 hectare de pământ. Locuitorii au fost destul de încercaţi în timpul războiului balcanic şi nu au primit nici până astăzi preţul rechiziţiunilor luate de statul bulgar.

Expansiunea şi propăşirea băncilor populare este o dovadă a bunei lor stări materiale. Agricultura şi creşterea vitelor sunt ocupaţiunile lor principale; pe lângă acestea, sătenii se ocupă cu fabricarea brânzei şi cu comerţul cu lână."[11]

BDD-A3413 © 2009 Editura Europlus
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 01:52:23 UTC)

Raportul din 1914 relevă şi alte date interesante despre **modul de viaţă şi ocupaţiile locuitorilor** din Durostor:

"Treieratul se face aproape exclusiv cu caii. Morăritul este destul de răspândit. Avem în judeţ 213 mori, din care 132 sunt mori de vânt, 50 sunt mori de apă, iar restul, cu motoare. Exportul cerealelor se face prin portul Brăilei. În comuna Sarsanlar există o fabrică bună de mezeluri; mai există în judeţ câteva fabrici de ţiglă şi numeroase cărămidării.
Neavând vicii, locuitorii au patima vânătoarei. De aceea, s-a aplicat de la 1 ianuarie 1914 legea vânătorii, în vigoare în restul ţării, cu restricţiunea că permisele sunt liberate numai de Prefectură. Vânatul nu există însă în proporţii mulţumitoare, fiind distrus de numărul enorm de vulpi care se înmulţesc în regiunea aceasta cu lăstărişuri şi cu ascunzători favorabile lor. În pădurile mari există mistreţi în număr ridicat, pe care turcii îi vânează, urcându-se în copaci. Lupii produc pierderi mari locuitorilor, dar se pot vâna foarte greu, fiind risipiţi în afară de păduri, în mărăcinişuri şi în văile prăpăstioase şi pietroase. În apropierea comunei Sungurlar se practică de musulmani o vânătoare originală de lupi, aşa zisa vânătoare *la groapă*, pe un vast teren păduros pregătit în acest scop de mai mult de un veac. Vânatul este astfel gonit într-o regiune de mărăcinişuri îngrădită cu nuiele încât se îndreaptă în mod matematic spre un puţ adânc, ascuns vederii lui, în care cade şi este prins viu.
Petrecerile locuitorilor în zilele de sărbătoare sunt adunarea la prispele caselor sau în faţa cafenelelor, unde tinerimea joacă hora, în sunetele unui cimpoi unic. În zilele de lucru, seara, flăcăii se adună la unele case; convorbirile şi povestirea basmelor ţin până târziu noaptea.
Casele din satele creştineşti au o înfăţişare de curăţenie înşelătoare, căci sunt îndeobşte rău întreţinute. Nici nu se pot menţiona casele musulmanilor, care sunt cu totul primitive, neîncăpătoare şi neigienice. Cătunele turceşti au un aspect de mizerie desăvârşită.
Locuinţele mai însemnate sunt clădite pe o fundaţiune de piatră; zidurile sunt de cărămidă de pământ nears, tencuite cu var sau cu pământ. Acoperişul este de ţiglă. Odăile sunt spaţioase şi luminoase şi aşezate simetric câte două de fiecare parte a sălii principale. Din ordinul administraţiei, toate casele au fost văruite pe dinafară şi pe dinăuntru, gunoaiele ridicate şi curţile îngrădite. În timpul verii, locuitorii dorm afară; iarna, familia întreagă doarme într-o singură odaie. Prin familie se înţelege părinţii, fii însuraţi şi ginerii cu copiii lor. O familie numără, în general, şase sau şapte persoane adulte.
Alimentaţia obişnuită este mai mult lacto-vegetariană. Se consumă în mare cantitate: fasole, ceapă, usturoi, ardei, murături şi lapte acru. Pâinea este fabricată în casă; nu există brutării în comunele rurale. Familiile avute pregătesc în casă pastramă, cârnaţi şi peşte sărat, dar nu le consumă decât foarte rar. Se face adesea magiun din pepene verde; fructele se păstrează uscate, cu scopul de a se prepara cu ele un fel de compot numit *huşav*.
Cazurile de febră tifoidă sunt frecvente şi datorate, întotdeauna, lipsei de curăţenie. În multe părţi, apa este infectată de vite sau prin spălatul rufelor. Profilaxia face progrese mari, dar locuitorii nu pot renunţa încă la spălarea rufelor în jgheaburile cişmelelor din care iau apă pentru nevoile casei. Puţurile au fost îngrădite şi reparate de abia anul acesta. În caz de epidemii, nu erau niciodată dezinfectate. Înainte vreme, gunoaiele stăteau neridicate în faţa caselor şi în mijlocul satului.

Să nu ne mirăm, prin urmare, de ce scabia este atât de răspândită, această infecţiune întinzându-se foarte repede, la toţi membrii unei şi aceleiaşi familii. Ea nu se poate combate cu succes decât printre şcolari, deoarece şcoala ia împotriva lor măsuri radicale.
La adulţi, bolile epidemice sunt foarte greu de vindecat pentru că sătenii ascund majoritatea cazurilor ce se ivesc. Un copil bolnav a fost închis într-o sobă de părinţii lui, în scopul de a fi sustras vizitei medicale. Spitalele sunt considerate ca instituţiuni de prisos. Totuşi s-au făcut şi se fac cele mai mari sacrificii materiale pentru întinderea profilaxiei. În bugetul judeţului şi în al comunelor urbane s-au prevăzut din vreme fonduri speciale pentru combaterea epidemiilor. Neivindu-se până acum nici o contagiune cu caracter extrem de grav, o parte dintre aceste fonduri vor fi întrebuinţate pentru combaterea bolilor contagioase curente.
Mortalitatea rămâne cu aproape 50% sub procentul naşterilor. În cursul anului 1914, s-au înregistrat aproape 6.000 naşteri în comunele rurale şi nu au murit decât 2.800 de suflete. Este curios de a observa în tabloul anexat al mişcării populaţiunii că în interval de un an s-au născut 25% creştini mai mulţi decât musulmani şi au murit aproximativ 20% musulmani mai mulţi decât creştini.

BDD-A3413 © 2009 Editura Europlus
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 01:52:23 UTC)

Din acelaşi tablou rezultă că 60% din morţi sunt copii până la 5 ani. Cauzele care determină acest fenomen îngrijitor sunt gradul înapoiat de cultură al mamelor, mai ales la turci, cari nu cunosc regulile elementare pentru creşterea copiilor şi care îi nutresc cu alimente altele decât laptele, chiar în primele luni care urmează naşterii, mama neputând renunţa la ocupaţiunile ei casnice. În caz de simptome de boală, părinţii, în loc de a recurge la medicul de plasă, ascultă sfatul babelor din sat. În afară de aceasta, copiii sunt botezaţi imediat după naştere, în apă rece chiar iarna, şi cei mai mulţi mor din cauzele arătate mai sus, de gastro-enterită când nu au murit după botez de bronho-pneumonie. Prin înfiinţarea posturilor de moaşe în cel mai mare număr de comune posibil, aceste moravuri primitive tind a fi îndreptate."[12]

În raport este analizată şi problema **schimbării denumirii localităţilor** judeţului, în mare majoritate de origine turcă:

"după 1878, bulgarii au încercat să schimbe denumirile, traducând *ad literam* unele din ele în limba bulgară şi creând câteva numiri noi. Un proiect de lege, întocmit în acest scop, a trecut prin Sobranie dar nu a putut fi niciodată aplicat în practică.
A fi încercat şi noi să traducem întocmai denumirile turceşti ar fi însemnat să renunţăm la orice schimbare, pentru că nu puteam spune Pădurea Neagră, în loc de Caraorman, Satul Frumos, în loc de Aschioi, Cadânele Albe în loc de Acadânlar, Mahalaua lui Ibrahim în loc de Ibrahim-Mahle, Mahalaua Checiler în loc de Checiler-Mahle şi aşa mai departe.
O altă soluţiune ar fi fost reînfiinţarea denumirilor romane sau cel puţin crearea unor denumiri româneşti, având radicalul latin. În timpul romanilor, Turtucaia era Transmarisca, adică oraşul dincolo de râul Marisca, între Rusciuc şi Turtucaia. Comuna Cadichioi se numea Candidiana; în locul unde se află satul de astăzi era o citadelă romană, reşedinţa comandantului Legiunii a XI-a şi mai târziu a XIII-a. La Candidiana era depozitul de grâne şi fabrica de cărămidă şi întăriturile legiunilor din Moesia. Deasupra satului Cosuiu din Vale, până ieri, Bulgarski-Cosui, era o citadelă vizitată în deosebite rânduri de consulii romani. În amintirea consulilor, cetatea se chema Consuliana, din care nume slavii făcură mai întâi Cosui şi în urmă Bulgarski-Cosui pentru că rămaseră bulgari. Turcii din sat se retraseră mai departe, sus, pe platou, unde formară Cosuiu Nou sau Turk-Cosui, pe care l-am numit noi Cosuiu din Deal, pentru a-l deosebi de fostul Cosui, azi Cosuiu din Vale. Garvan a tras numele său de la Gordianus, care a bătut pe goţi. Din Gordian, slavii au făcut Gardan şi apoi Garvan. Popina, nume românesc, vine de la Pompiana. Bulgarii au creat Srebern, dela Srebern (argint), traducerea literară în limba bulgară a denumirii romane de Arginteana şi Staro-Selo din Starşmilul turcesc. Astvatchioi (Satul Florilor) vine de la Floriana după Florius, un centurion care s-a întărit acolo împotriva avarilor. Slavii au schimbat Floriana în |vetovo de la *vet* (flori) şi turcii au urmat exemplul lor. Aschioi este fosta Adriana şi Alfatar, fosta Alexandreana. Alfatar vine de la *alfa*, adică este primul sat în care s-au instalat bulgarii.
Aidemir, numele comunei româneşti de pe malul Dunării, este o împreunare a cuvintelor *haide* şi *mir*, ce înseamnă *pace* pe bulgăreşte. În locul ocupat astăzi de creasta dealului de hanul situat deaspura satului Tătariţa unde locuiau aidemirenii de astăzi s-a încheiat un armistiţiu între turcii şi ruşii care asediau Silistra. Populaţiunea, sătulă de sânge, striga *haide mir* şi numele rămase comunei noi, mutată în parte din Tătariţa mai aproape de Silistra, în Aidemirul de astăzi.
Înainte de a propune romanizarea sau românizarea denumirilor proprii, trebuia să căutăm denumirile locale, în general româneşti, ce au avut comunele în secolul al XIV-lea. Cu toate că ancheta întreprinsă în acest scop pe lângă bătrânii satelor nu este încă sfârşită, putem totuşi stabili ca o axiomă necesitatea de a se lăsa comunelor şi satelor din Deliorman denumirile turceşti, a căror originalitate are farmecul ei special. Nu ar avea sens să aplicăm localităţilor nume proprii moderne, neavând nici o legătură cu trecutul şi nici un înţeles pentru populaţiune. Să lăsăm întregi numirile compuse din As (frumos), Ac (alb), Curt (lup), Bunar (puţ), Dere (pârâu), Chioi (sat), Cara (negru), Orman (pădure) şi să schimbăm numai adjectivele ce pot fi traduse în româneşte.

Următori acestei norme am zis Brăcima Nouă în loc de Brăcima-Enichioi, *eni* semnificând *nou*, Cainargeaua Mare şi Cainargeaua Mică, în loc de Golema şi Malco Cainargea, Caraaciu Mic în loc de Marco Caraaciu, Suvanlâcu Nou în loc de Suvanlâc-Eni-Mahle, Atmageaua Tătărească în loc de Tatar-Atmagea iar din Calipetrova, Senovo, Srebern şi Staro-Selo, numiri bulgăreşti, am

BDD-A3413 © 2009 Editura Europlus
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 01:52:23 UTC)

făcut pe româneşte Calipetrova, Senova, Vetrina şi Srebârna, oprindu-ne pentru moment la o normă lămurită, ce ni se pare cea mai nimerită soluțiune a problemei."[13]

Este demn de menționat că ***acest raport nu a fost citat niciodată într-o lucrare ştiințifică sau de altă natură, fiind destinat strict autorităților epocii***. Din acest punct de vedere, considerăm că valoarea sa este cu atât mai mare, el expunând un tablou al vieții economice, politice şi sociale a județului Durostor, parte a unui ținut care n-a apucat, din cauza vitregiilor vremurilor, să intre în conştiința publică drept un pământ românesc.

NOTE

[1] Ion N. Cămărăşescu, *Durostorul. Expunerea situațiunii județului la 1 decembrie 1914*, Bucureşti, 1915, p. 18.
[2] Ibidem, p. 53.
[3] Ibidem, pp. 55-56.
[4] Ibidem, p. 69.
[5] Ibidem, p. 82.
[6] Ibidem, p. 84.
[7] Ibidem, p. 92.
[8] Ibidem, p. 112.
[9] Ibidem, p. 146.
[10] Ibidem, p. 163.
[11] Ibidem, p. 165.
[12] Ibidem, pp. 166-169.
[13] Ibidem, pp. 174-176.

BIBLIOGRAFIE:

Negoiță, Cătălin, (2008). *Țara Uitată. Cadrilaterul în timpul administrației româneşti 1913-1940*, Craiova: Editura Fundației Scrisul Românesc.

ABSTRACT

After South Dobrudja had became part of the Romanian state, in August 1913, the administration of the Durostor department, coordinated by prefect Ion N. Cămărăşescu, sent to Bucharest a report regarding the political, economic, social and cultural situation of the respective geographical area. This report was hardly cited or quoted in the literature concerning the topic of the Cadrilater (the latter being very little or even non-existent after 1940). Our paper will particularly highlight the cultural data of the document.

BDD-A3413 © 2009 Editura Europlus
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 01:52:23 UTC)